

му помогнаха. На третия денъ като видѣха, че дѣтето не оздравява, съгласиха се да отидатъ при доктора.

— Нека послушаме учителя, каза Асѣнчова майка. Все ще му помогне нѣщо докторътъ.

Увиha Асѣнча добрѣ и го занесоха при доктора въ града. Той ги разпиталъ на дълго за болестъта му — кога се е разболялъ, гдѣ се е разболялъ, съ какво го цѣрили и т. н. Като му разправили всичко, той имъ казалъ:

— Дѣтето не е урочасало, както си мислите. То е простинало, когато майка му се връщала въ дъжда. Трѣбваше да прѣварите истинката! Трѣбвало да го разтриете още тогава и да сте му дали малко сулфато. Сега то е вече много болно! Защо не дойдохте по-рано при мене, ами идите сега, когато сте видѣли, че нѣма да оздравѣе?

— Учителътъ ни викаше да дойдемъ още тогава, смѣнка булката, ама. . . .

— Много право ви казалъ! Не ви трѣбвало вамъ баяне.

И почналъ да ги съвѣтва какъ да постѣпятъ съ цѣроветѣ, какъ да ги даватъ на болното дѣте. Поръчалъ имъ, ако слѣдъ 2—3 дена не му пооекне, да дойдатъ пакъ при него.

Дойдоха си въ село. Три дни и три нощи майката не се отдѣляше отъ леглото на Асѣнча. Тя висѣше надъ главата му и му даваше цѣрове. Тя не знаеше ни спокоенъ сънъ, ни почивка. Затуй, когато на четвъртия денъ Асѣнчо стана по-добрѣ, тя се зарадва, че дѣтето ѝ ще оздравѣе и се успокои.

Дѣтето малко по малко се поправяше. Не се минаха десетина дни и Асѣнчо оздравѣ. Ако не